

FÁRADT ÖNARCKÉP

1.

Más vagy már, mint tizenhatévesen,
 mogorva,
 unđok,
 senki-se-kívánja,
 olykor meg okos,
 kedves,
 jó fiú,
 csak a tükörbe ne nézz,
 csak magaddal
 ne társalogj,
 mert lám, még kéthetes
 asszonyod is szomorú lesz szavadtól,
 hiszen ő jobban szereti a régít,
 a félszegen dühös kamaszfiút,
 és ez jut neki,
 ez a fáradt férfi,
 kinek testvére újságcikk-halott lett
 a nem-is-igaz Vietnamban,
 míg ő
 azon kesereg lírikus gyanánt,
 hogy kimaradt valami névsorokból
 és ellensége nem köszönt neki.

2.

Szomorú ember vagyok, édes társam,
 neked is kevés örömet adok:
 csak a fintort,
 csak a tépelődést,
 csak az esetlen mozdulatot.
 Úgy bújunk egymáshoz, mint két gyerek,
 noha rólam másféle hír kering,
 csillár helyett én emberfejeket
 raknék szobámba a fáma szerint.
 Látod,
 keskenyre szűkül a szemem,
 pedig otthonod lenne, ahol élj,
 de éjszakámba elkísér a nappal,
 és nappalomba velem jön az-éj.

NEHÉZ ELMONDANOM

Nehéz elmondanom neked,
 mennyi szemetet kell kivetnem
 magamból, hogy meglegyelek,
 hogy magadra találj szívémben,

hogy elfeledjem a magány
 ablaktalan kamaszkorát,
 hogy téveteg évek után
 ne tévedni indulj tovább,

nehéz elmondanom neked,
 nem vagyok gyáva, de vitéz se,
 érzem, ha elveszítelek,
 magamat nem győzőm le én se,

nemrég a képzelt szerelem
 útvesztőin oly mélyre mentem,
 hogy már nem tudnék járni sem
 az élő, női rengetegben,

hogyan szólhatnék szabadon,
ha a szerelem leigázna,
éjjel nem lenne irgalom,
de lenne középkori máglya,

vagy visszaküldene a fára
a beteg éjszakai vágy,
mert az ember, ha nem lel párra,
megtagadhatja önmagát,

kétkedni kezd igazában,
nem harcolhatja végig harcát,
még hazájában is hazátlan,
szívében sincs igaz szabadság,

ezért köszönném meg neked,
ha otthonra lenél szívemben,
pajzsul adnád szerelmedet
az ember ellensége ellen,

kivel küzdök kívül-belül,
a közös rendben és a félvad
érzésekben oly egyedül,
mint romló szemével a félvak,

mikor lesz a világ hibátlan
nem tudom, annyira hibás,
mégse vagyok e rút hibákban,
hogy csak lobogjak, mint a láz,

gyógyulás ígérete nélkül,
a fáradt harcos beleroppan,
bennem az új csatákba végül,
ha nem pihenhet meg karodban,

ölellek — érzed: remegek,
szólitlak — hallod: neved sincsen,
fölvennélek kabát helyett,
fázom, ha nem te vagy az ingem, —

szabad legyek — ezért kíván
az értelem szívembe téged
bizakodva és tétován
egyetlen győztes ölelésnek.

SZÉKELY DEZSŐ

ITTHON VAGYOK

Neonhomlokú, zsúfolt éjszakák.
Gitáros pásztorok.
A csillagok szerencsekereke
jobbra-balra forog.

Köben virágzó szerelem.
Koromszirmú remény.
A füst fölhúzott sorompói
a város peremén.

Háztáji földem ez a város,
gránit- és vasvetés.
Elektromos bogáncsokat
szorít s becéz a kéz.

Összebékíti fiait
ez a reklám-bozót,
megöleli az érkezőt
és az eltávozót.

Bánata nehéz vakrozsdáit
lemarja az öröm.
Fogaim között vas-igét,
mint diót, megtöröm,

mert bennük lakik az életem
értelme, záloga.
Emberhez méltóbb életet szülj,
emberarcú csoda.

Itthon vagyok. Akár a hit,
mely minket összeköt,
kik fölillantjuk arcunk holdját
minden árnyék fölött.